

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 435/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., H., zastúpeného advokátom JUDr. P. G., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 23 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo/24/2011 a jeho uznesením z 19. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2011 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 23 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajsty súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo/24/2011 a jeho uznesením z 19. júla 2011.

Z obsahu sťaznosti, ako aj z jej príloh vyplýva, že sťazovateľ bol na základe uznesenia Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Tp/38/2011 z 15. apríla 2011 vzatý do väzby podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynut 14. apríla 2011 o 17.15 h, keď mu bola obmedzená osobná sloboda.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp/64/2011 z 11. júla 2011 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 11. júla 2011“) bol sťazovateľ prepustený z väzby na slobodu a väzba bola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a zároveň mu bol uložený zákaz vycestovania do zahraničia, povinnosť prihlásiť sa na nový trvalý pobyt alebo prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, povinnosť dostaviť sa na každé predvolanie organov cinnych v trestnom konaní a súdu na úkon trestného konania, ktorého vykonanie je bez jeho prítomnosti vylucne, povinnosť pravidelne sa dostaviť k probačnému a mediacnemu úradníkovi v termínoch a za podmienok ním ustanovených a napokon povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ktorý vedie konanie, každú zmenu miesta pobytu. Prvostupnovy súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že u sťazovateľa je aj v sucasnom stadiu konania naďalej daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, avšak vzhľadom na určite okolnosti na strane sťazovateľa (na dosial riadne vedený život bez trestného stíhania), na okolnosti sťazujuce ukončenie vyšetrovania, ako aj primeranosť doteraz vykonanej väzby z hľadiska jej nevyhnutnosti, možno jej účel dosiahnuť jej nahradením, a to dohľadom probačného a mediačného úradníka s uložením primeraných povinnosti a obmedzení.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťazovateľ v casti výroku o nahradení väzby dohľadom a uložení primeraných obmedzení a povinnosti sťaznosť, v ktorej vyčítal okresnému súdu, že sa nenalezite vysporiadal s jeho obranou z hľadiska posudzovania

dôvodnosti väzby u jeho osoby uvedenou v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ktoré argumenty v písomnom odôvodnení sťažnosti len zopakoval.

Krajský súd sa napadnutým uznesením stotožnil s uznesením okresného súdu z 11. júla 2011, a keďže nezistil žiadne dôvody na jeho zrušenie, sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ odôvodnil porušenie svojho základného práva na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy takto: „*Krajský súd v Nitre v rámci svojej právomoci pri rozhodovaní o sťažnosti nenapravil nezákonnosť nastolenú prvostupňovým rozhodnutím v tom, že u mňa došlo k nahradeniu väzby a uloženiu mi primeraných povinností a obmedzení najmä v podobe zákazu vycestovať do zahraničia, čím sa mi vážne zasiahlo do môjho práva slobodne sa pohybovať a cestovať, pričom na takýto procesný postup neboli splnené podmienky, nakoľko u mňa nejestvovali dôvody útekovej väzby...*“

Podľa sťažovateľa už uznesenie okresného súdu o jeho vzatí do väzby z 15. apríla 2011 bolo nezákonné, keďže podľa jeho názoru dôvody útekovej väzby neboli dané, pričom „rozhodnutie o vzatí do väzby bolo vydané len v dôsledku nedostatočne zistených relevantných okolností týkajúcich sa mojej osoby a nesprávneho postupu orgánov činných v trestnom konaní v tejto veci“, a preto aj žiadosťou z 3. júna 2011 žiadal okresný súd o prepustenie z väzby na slobodu, výsledkom ktorého bolo už spomínané uznesenie okresného súdu z 11. júla 2011, ktorým síce bolo vyhovené jeho žiadosti, avšak táto bola nahradená dohľadom, a súčasne mu boli uložené primerané obmedzenia a povinnosti.

Za „zásadný nedostatok“ napadnutého uznesenia krajského súdu považuje sťažovateľ to, že «nadriadený súd nerešpektoval... je právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k vyporiadaniu sa s mojou konkrétnou obranou, mnou udávanými relevantnými argumentmi a tvrdeniami, keďže z odôvodnenia predmetného uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 4 Tpo/24/2011 zo dňa 19. 07. 2011 vôbec nevyplýva, že by sa súd nejakým spôsobom zaoberal aj dôvodmi mnou podanej sťažnosti. Samotné odôvodnenie rozhodnutia sa totiž nachádza len na str. 3 uznesenia, keď sťažnostný súd

uvádza: „V rámci svojej prieskumnej povinnosti dospel nadriadený súd k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil, že aj v súčasnom štádiu trestného stíhania sú u obvineného dané dôvody väzby uvedené v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktoré spočívajú v nepochybne zákonu zodpovedajúcim a skutkovým zisteniam opodstatnenom závere, že obvinený sa doposiaľ skrýval v cudzine preto, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, pretože sa na adrese udanej ako jeho trvalé bydlisko nezdržiaval, ani orgánom činným v trestnom konaní žiadne iné miesto, kde sa bude zdržiavať neoznámil, hoci vedel o tom, že je v prejednávanej veci trestne stíhaný, a preto jeho ďalšiu účasť na nariadených úkonoch vyšetrovania nebolo doposiaľ možné zabezpečiť inak, ako jeho vzatím do väzby.“ K tomuto opätovne poukazujúc na vyššie uvedené moje argumenty uvádzam, že ja nepoznám žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by mi prikazovalo oznamovať policajtom konajúcim vo veci, v ktorej som trestne stíhaný, zmenu môjho bydliska, resp. ktoré by mi prikazovalo trvalo zdržiavať sa na určitej adrese, pokiaľ mám zabezpečené riadne preberanie písomností a predvolaní doručovaných mi v trestnom konaní, čo v mojom prípade dodržané bolo. Nechápem, z akého dôvodu mi ani prvostupňový a ani nadriadený súd, pokiaľ vychádzali z toho, že u mňa boli dôvody útekovej väzby, nedokázali v odôvodnení svojich rozhodnutí relevantne vyvrátiť mi tento môj názor a v odôvodnení svojich rozhodnutí len neustále neodôvodnene stručne, bez opory v konkrétnych zákonných ustanoveniach, poukazujú na to, že ja som bol povinný zdržiavať sa na mojom trvalom bydlisku a oznamovať orgánom činným v trestnom konaní každú zmenu môjho pobytu.

Ďalej súd v odôvodnení napádaného uznesenia udáva: „Uvedené konanie a správanie sa obvineného aj podľa názoru nadriadeného súdu nepochybne opodstatnene nasvedčuje tomu, že po celú dobu, ktorá uplynula od odsťahovania sa obvineného z adresy ním udaného a v jeho občianskom preukaze uvedeného trvalého pobytu v H... (v roku 2003) a následného vycestovania a pobytu v... (v roku 2008) sa obvinený skrýval a že je dôvodná obava, že by v skrývaní sa v prípade prepustenia na slobodu pokračoval, ktorá obava vyplýva aj z tých istých skutočností, ktorými súd prvého stupňa odôvodnil napadnuté uznesenie a s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje, nepovažujúc za potrebné k nim nič podstatné doplniť...“ Z tohto odôvodnenia mám za to, že nadriadený súd sa ani náležite neoboznámil s preukázanými skutočnosťami, keď k žiadosti o prepustenie z väzby som pripojil kúpnu zmluvu preukazujúcu, že ja som nehnuteľnosť v H. predal a zároveň odovzdal

do užívania kupujúcim už januári roku 1995, takže skutočne neviem, z akého dôvodu súd uvádza rok 2003, že vtedy som sa mal odíť odsťahovať a neoznámiť zmenu pobytu.».

S poukazom na uvedené sťažovateľ tvrdí, že napadnuté uznesenie krajského súdu vo svojom odôvodnení „neobsahuje vyporiadanie sa s... vytykanými nedostatkami prvostupňového rozhodnutia a celkovo mnou uvádzané argumenty, či už právne alebo skutkové, ktoré mám za to, že sú relevantné, ostali viacmenej bez povšimnutia, a to aj napriek tomu, že už v samotnej sťažnosti som konkrétne poukazoval na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu je aj právo účastníka na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

S ohľadom na to mám za to, že takéto rozhodnutie tým, že jeho prostredníctvom nedošlo k náprave nezákonného stavu v podobe zrušenia rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie, je v rozpore so zákonom, a tým aj v rozpore s mojím ústavným právom na slobodu pohybu a pobytu. Zároveň je však aj v rozpore s mojím právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže napádané uznesenie jasne a zrozumiteľne nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej som sa podanou sťažnosťou domáhal.“.

Vzhľadom na to sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Krajský súd v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo/24/2011 uznesením zo dňa 19. 07. 2011 porušil právo sťažovateľa na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- Eur, ktoré mu je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Uznesenie Krajského súdu v Nitre vydané dňa 19. 07. 2011 sp. zn.: 4 Tpo/24/2011 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Nitre vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného

základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

V prvom rade treba poznamenať, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd skúmať a rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (vyslovenie porušenia základných práv podľa čl. 23 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (krajský súd). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Podľa čl. 23 ústavy sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje (ods. 1). Každý, kto sa oprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky, má právo toto územie slobodne opustiť (ods. 2).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V súvislosti s námietkou o porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu pri rozhodovaní o väzbe je potrebné poznamenať, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru.

Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces. Tento článok dohovoru sa zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05). Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva de Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – 77 etc.).

Aj pokiaľ ide o vzťah ustanovení čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa špecificky základného práva na osobnú slobodu k čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. uznesenie sp. zn. III. ÚS 135/04 z 28. apríla 2004).

Ústavný súd poznamenáva, že ochrana základných práv a slobôd v súvislosti s rozhodovaním o vzatí konkrétnej osoby do väzby, t. j. s rozhodovaním o osobnej slobode fyzickej osoby (zákonnosť väzby), spadá (ratione materiae) pod ustanovenia čl. 17 ústavy a pod ustanovenia čl. 5 dohovoru, ktoré obsahujú základné hmotné a tiež procesné atribúty

osobnej slobody vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (obdobne pozri III. ÚS 135/04, III. ÚS 108/06). Porušenie práv garantovaných týmito článkami ústavy a dohovoru však sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nenamietal, preto s prihliadnutím na viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nemohol ústavný súd pristúpiť k preskúmaniu prípadného porušenia práv sťažovateľa na osobnú slobodu (čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru) v súvislosti s konaním a rozhodnutím o jeho väzbe.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo vyhovené jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, avšak jeho väzba bola nahradená dohľadom a uložením primeraných obmedzení a povinností, teda takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vecne nevzťahuje.

Keďže neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu prvostupňového súdu a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy, ktorým sa zaručuje sloboda pohybu a pobytu, ústavný súd konštatuje, že ak sťažovateľ namietal porušenie tohto základného práva z hľadiska obmedzenia svojej osobnej slobody tým, že jeho väzba bola nahradená dohľadom a uložením primeraných obmedzení a povinností, tak tieto argumenty by ústavný súd mohol skúmať, ale len z perspektívy dodržania garancií, ktoré obsahuje čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru, ktoré predstavujú *lex specialis* k základnému právu zaručenému v čl. 23 ústavy (III. ÚS 80/2010). Keďže sťažovateľ právne zastúpený advokátom, porušenie týchto článkov ústavy a dohovoru nenamietal, ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) z dôvodu neexistencie vecnej súvislosti medzi

napadnutým uznesením krajského súdu a namietaných porušením jeho základného práva na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 23 ods. 1 a 2 ústavy.

Nad rámec uvedených argumentov ústavný súd poznamenáva, že sa oboznámil s napadnutým uznesením krajského súdu a dospel k záveru, že z neho nemožno vyvodiť názor o možnom porušení sťažovateľových základných práv a slobôd.

Krajský súd v napadnutom uznesení okrem iného uviedol:

„V rámci tejto svojej prieskumnej povinnosti dospel nadriadený súd k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil, že aj v súčasnom štádiu trestného stíhania sú u obvineného dané dôvody väzby uvedené v § 71 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku, ktoré spočívajú v nepochybne zákonu zodpovedajúcom a skutkovým zisteniam opodstatnenom závere, že obvinený sa doposiaľ skrýval v cudzine preto, aby sa vyhol trestnému stíhaniu, pretože sa na adrese udanej ako jeho trvalé bydlisko nezdržiaval, ani orgánom činným v trestnom konaní žiadne iné miesto, kde sa bude zdržiavať neoznámil, hoci vedel o tom, že je v prejednávanej veci trestne stíhaný, a preto jeho ďalšiu účasť na nariadených úkonoch vyšetrovania nebolo doposiaľ možné zabezpečiť inak, ako jeho vzatím do väzby.

Uvedené konanie a správanie sa obvineného aj podľa názoru nadriadeného súdu nepochybne opodstatnene nasvedčuje tomu, že po celú dobu, ktorá uplynula od odsťahovania sa obvineného z adresy ním udaného a v jeho občianskom preukaze uvedeného trvalého pobytu v H... (v roku 2003) a následného vycestovania a pobytu v... (v roku 2008) sa obvinený skrýval a že je dôvodná obava, že by v skrývaní sa v prípade prepustenia na slobodu pokračoval, ktorá obava vyplýva aj z tých istých skutočností, ktorými súd prvého stupňa odôvodnil napadnuté uznesenie a s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje, nepovažujúc za potrebné k nim nič podstatné doplniť, ani tieto pozmeniť, o to viac, že aj odôvodnenie napadnutého uznesenia je vyčerpávajúce a v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku.

Napokon nadriadený súd na základe tých istých skutočností a okolností, na ktoré správne poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia, a na ktoré poukazoval aj krajský prokurátor vo svojom vyjadrení sa k žiadosti obvineného, dospel k zisteniu, že v posudzovanom prípade aj za stavu, že dôvod tzv. útekovej väzby

u obvineného naďalej trvá, s poukazom však na jeho osobu ako aj povahu prejednávaneho prípadu, je túto možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným, pričom na posilnenie účelu, ktorý by sa inak dosiahol väzbou, bolo potrebné aj uloženie tých povinností, ktoré správne uložil súd prvého stupňa, a ktoré sú popísané i vo výrokovej časti napadnutého uznesenia, ktoré je aj v tejto časti v súlade so zákonom a zodpovedá ustanoveniu (§ 80 odsek 1 písmeno c/, § 82 odsek 1 Trestného poriadku).

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové zistenia a právne úvahy nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a na iné rozhodnutie o väzbe v prospech obvineného jeho sťažnosť podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná. “

Vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd uzavrel, že aj v prípade, ak by bol sťažovateľ namietal porušenie príslušných článkov ústavy a dohovoru upravujúcich základné hmotné a tiež procesné atribúty osobnej slobody vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, musel by dospieť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti jeho sťažnosti, pretože odôvodnenie predmetného uznesenia nemožno považovať za arbitrárne, resp. ústavne neudržateľné.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy rozhodovať o ďalších požiadavkách uvedených v petite jeho sťažnosti (napr. zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu, priznanie finančného zadost'učinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2011